

Leszek Jańczuk

Skrócenie życia po Potopie

Jedną z podstawowych zmian czyniących różnicę między człowiekiem przed- i po-potopowym było skrócenie długości życia, którego średnia wynosiła ok. 910 lat. Powodem tego mogło być zmniejszenie ciśnienia atmosferycznego,¹ a także wzrost intensywności promieniowania kosmicznego,² które dokonało zmian w genach. Zmiany genetyczne mogły wpłynąć nie tylko na skrócenie życia, lecz także na zwiększoną chorobliwość i mniejszą wytrzymałość ludzi. Wątpliwe jest bowiem, by Bóg tworząc człowieka stworzył go tak niedoskonałym, jakim on jest dzisiaj (wysoka śmiertelność noworodków, zapadalność na choroby, mutacje: zespoły Downa, Klinefeltera, Turnera i inne).

Jak zauważył Dillow,³ tempo skracania życia po Potopie wykreśla wykładniczą zależność między długością życia a pokoleniem. Krzywa taka występuje często, gdy system znajdujący się w stanie równowagi poddany nagłym zmianom dostosowuje się do nowej równowagi. Wątpliwe, by mity mogły wyprodukować taką matematyczną zależność. Jednak przed narysowaniem tej krzywej należy wziąć pod uwagę „luki genealogiczne”, a także zastanowić się, która z wersji tekstu biblijnego, MT czy LXX, zasługuje na większe uznanie.⁴ Przytoczmy więc dane MT i LXX dotyczące listy genealogicznej Gen 11, 10-26 w celu ich porównania (w nawiasach podaję wiek, w którym się urodził syn):

¹ O większym ciśnieniu w przedpotopowej atmosferze świadczą rozmiary dinozaurów oraz bujniejsza niż dziś roślinność.

² Wzrost promieniowania docierającego do powierzchni Ziemi wiąże się ze spadkiem ciśnienia atmosferycznego.

³ Według J.W.G. Johnson, **Na bezdrożach teorii ewolucji**, Wydawnictwo Michalineum, Warszawa – Struga 1989, s. 193.

⁴ Są to problemy związane z krytyką tekstu.

	MT	LXX
Sem	600 (100)	600 (100)
Arpachszad	438 (35)	565 (135)
Kenan (gr. Kainan)	-	460 (130)
Szelach	433 (30)	460 (130)
Heber	464 (34)	504 (134)
Peleg	239 (30)	339 (130)
Reu	239 (32)	339 (132)
Serug	230 (30)	330 (130)
Nachor	148 (29)	208 (79)
Terach	205 (30)	205 (70)
Abraham	175 (100)	175 (100)

Różnice między danymi MT a LXX są następujące:

- wg MT od Potopu do narodzenia Abrahama upłynęło 292 lata, natomiast wg LXX – 1072 lata,
- w MT Arpachszad uzyskuje wiek dojrzałości płciowej już w wieku 30 lat (przy 433 latach życia), natomiast w LXX – w wieku 130 lat,
- w LXX tempo skracania wieku dojrzałości płciowej jak i długości życia odpowiada krzywej matematycznej; w MT krzywa matematyczna zachodzi jedynie przy skracaniu długości życia.

Różnice te przemawiają na korzyść LXX. Biorąc jednak pod uwagę fakt, iż Potop odbył się w roku 3850 a.Ch.,⁵ stwierdzimy, iż również genealogia LXX jest niekompletna, brakuje w niej ok. 830 lat.⁶ Dokładna analiza danych LXX wykazuje, iż ewentualnej luki genealogicznej należy się doszukiwać między Serugiem a Nachorem⁷ (życie krótsze o 122 lata, wiek płodności o 51 lat wcześniej).

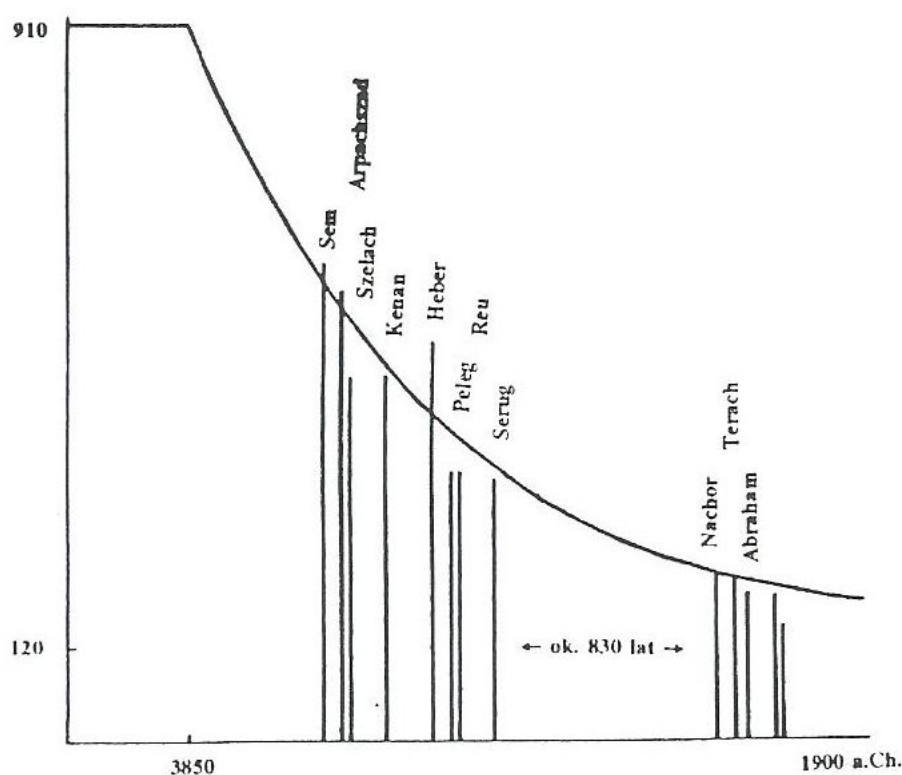
Ponieważ długość życia ludzkiego po Potopie miała być skrócona do 120

⁵ Była o tym mowa w moim artykule „Jak datować Potop” (*Na Początku...* 1994, nr 3, s. 25-28).

⁶ Na owe 830 lat przypada być może 7 ogniw łańcucha genealogicznego.

⁷ Serug, Nachor, Terach, Abraham, a także Jakub, są imionami amoryckimi, natomiast imiona „wcześniejsze” są imionami hebrajskimi, a raczej – hebrajskimi przekładami (por. S. Synowiec, **Na początku**, ATK, Warszawa 1987, s. 76).

lat, przyjmijmy, że lata przekraczające 120 lat (u ludzi popotopowych) nazwiemy umownie „nadwyżką”. Owa „nadwyżka” musiała się skracać w określonym tempie. Opierając się wyłącznie na długości życia Arpachszada (565 lat, urodzony 2 lata po Potopie) uzyskalibyśmy wówczas, że szybkość skracania ludzkiego życia wynosiła około 9,5% na każde 100 lat (dotyczy to oczywiście owej „nadwyżki”). Z kolei dane Kenana oraz Reu kazałyby ową „szybkość” zwiększyć do 12,5%, ale znów dane Nachora i Teracha⁸ przemawiają za ustaleniem tempa skracania na wysokości 10,5%.⁹ Ponieważ jest to wypośrodkowana wartość, przyjmuję, że szybkość skracania życia wynosiła ok. 10,5% na każde 100 lat (dla „nadwyżki”).¹⁰

Wykres I. Długość życia ludzkiego po Potopie

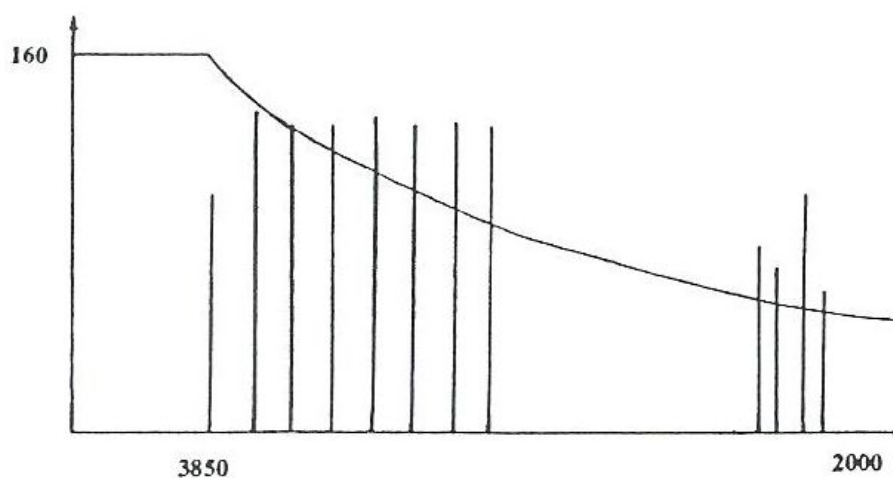
⁸ Zakładam, że Nachor zmarł ok. 1885 a.Ch., natomiast Terach ok. 1810 a.Ch. (daty te mają charakter hipotetyczny).

⁹ Dane Abrahama i Izaaka kazałyby tę średnią nieco podnieść.

¹⁰ Przy tempie skracania 10,5% na każde sto lat po pierwszych stu latach średnia życia obniżyłaby się do 827 lat, po dwustu latach do 753 lat, następnie do 687, 627, 574, 526, 483, 445, 411, 380 (po tysiącu lat), 353, 329, 307, 287, 269 (po tysiąc pięciuset latach), 253, 239, 227, 216, 206 (po dwóch tysiącach lat).

Mając powyższe na względzie ewentualny wykres należy rysować w oparciu o LXX uwzględniając wspomnianą lukę genealogiczną.

Procesy przebiegające w naturze nie zachodzą z matematyczną dokładnością. Każdy wychwycony moment danego procesu zawsze będzie w mniejszym lub większym stopniu odchyłać się od matematycznych prawidłowości. Matematyka rządzi naturą, lecz natura nie jest jej poddana niewolniczo. Znajduje to swój wyraz w przedstawionym wykresie (Heber najbardziej odbiega od średniej swoich czasów). Szybkość skracania życia postępowała chyba z grubsza za szybkością rozrzedzania się atmosfery ziemskiej. Nie można, oczywiście, zakładać, że u wszystkich ludzi we wszystkich rodach szybkość skracania życia przebiegała z jednakową szybkością. Szybkość ta, jak wszystko w naturze, musiała być nieco zróżnicowana i na linii Nachor – Abraham – Jakub skracanie życia mogło przebiegać wolniej (Ismael, syn Abrahama i Egipcjanki, dożył 137 lat). Toteż dokładne ustalenie średniej skracania jest niemożliwe. Należałoby dysponować większą liczbą danych niż Gen 11,10-32.

Wykres II. Wiek osiągnięcia płodności po Potopie

Najpierw skrócił Bóg życie ludzkie do 120 lat (Gen 6,3). Później – Biblia nie wspomina, kiedy – skrócił jeszcze raz i w czasach Mojżesza średnia życia balansowała między 70 a 80 lat (Ps 90,10 – Psalm Mojżesza)). Być może dalsze skrócenie tej średniej ma jakiś związek ze zniszczeniem Sodomy i Gomory. Kataklizm ten mógł spowodować jakieś bliżej nieznane zmiany w atmosferze.

Wszak przed przybyciem Hebrajczyków do Egiptu wszyscy z bohaterów biblijnych przekraczali wiek 100 lat, natomiast po wyjściu z Egiptu średnia wieku wynosiła ok. 70 lat. Warto też zauważyć, że od czasów Abrahama tempo skracania życia nabrało przyspieszenia.

Skracaniu długości życia musiał towarzyszyć szybszy biologiczny rozwój i w efekcie tego skrócony okres dojrzewania. Skracanie okresu dojrzewania również musiało przebiegać z matematyczną zależnością (ale nie dokładnością). Niestety, rysując ewentualny wykres możemy się opierać wyłącznie na danych podających, w jakim wieku dany z potomków Noego został ojcem (nie wiadomo także; czy ów syn był zawsze pierworodnym dzieckiem). Dlatego też w tym przypadku odchylenia od krzywej wykresu będą większe niż w przypadku wykresu I.

Jak widać, drugi z wykresów jest mniej regularny. Być może miała na to wpływ obowiązująca przez jakiś czas po Potopie tradycja głosząca, że mężczyzna może się ożenić dopiero po przekroczeniu określonego wieku (np. 125 lat; Sem byłby wyjątkiem). Porównując jednak dane z pierwszych lat po Potopie z danymi z czasów Nachora i Teracha zauważymy, że również w tym przypadku zachodzi matematyczna zależność.

Autor Gen 1-11 z pewnością nie parał się matematyką, toteż nie można przypuszczać, iż nadał on potomkom Noego takie długości życia, by zachodziła między nimi matematyczna zależność. Gdyby coś takiego przedsięwziął, postaralby się, aby zależność ta była dokładniejsza. Ponadto nie mógł on wiedzieć o luce genealogicznej między Serugiem a Nachorem. Toteż wykresy te są pośrednim dowodem na historyczną wartość Gen 1-11, a także na historyczność Potopu.

Leszek Jańczuk